

УДК 327.8(599:510)

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2025.61.59>

СТРАТЕГІЯ ХЕДЖУВАННЯ ФІЛІППІН ЩОДО КИТАЮ В ПІВДЕННО-КИТАЙСЬКОМУ МОРІ: ГЕОПОЛІТИЧНИЙ ВИМІР

Валентин Шаліт

*Державний університет «Київський авіаційний інститут»,
кафедра міжнародних відносин та стратегічних студій
просп. Любомира Гузара, 1, 03058, м. Київ, Україна*

У статті досліджено стратегію хеджування, яку реалізують Філіппіни у своїй зовнішній політиці щодо Китаю в контексті територіального конфлікту в Південно-Китайському морі. Зазначено, що поняття «хеджування» означає одночасне співіснування елементів як співпраці, так і стримування щодо потенційної загрози. Філіппіни демонструють приклад стратегічного хеджування – складного та гнучкого підходу до зовнішньої політики, що поєднує дипломатію, економічну співпрацю, безпекові альянси та міжнародно-правові механізми. Це проявляється в зміцненні союзницьких відносин зі США та іншими партнерами в Азійсько-Тихоокеанському регіоні та підтриманні економічної співпраці з Китаєм. Стратегія хеджування Філіппін щодо Китаю в Південно-Китайському морі є складною та багатогранною, що відображає прагнення країни балансувати між економічними вигодами від співпраці з Китаєм та забезпеченням безпеки через альянси зі США та іншими партнерами. Увага також приділяється ролі міжнародного морського права, зокрема рішення Постійної палати третейського суду в 2016 р., яке стало прецедентом у врегулюванні морських суперечок. Дослідження підкреслює, що стратегія хеджування дозволяє Філіппінам зберігати відносну автономію в зовнішній політиці, водночас знижуючи ризики ескалації конфлікту у регіоні. З геополітичної перспективи стратегія хеджування Філіппін демонструє адаптацію середньої держави до умов конкуренції великих геополітичних гравців. Вона є прикладом альтернативного підходу до збереження суверенітету та забезпечення стабільності у регіоні, що характеризується високим рівнем ризиків та непередбачуваності. Розгляд хеджування як геополітичної стратегії дає змогу краще зрозуміти поведінку малих та середніх держав у багатополлярному світі, зокрема в контексті морських суперечок та загроз регіональній стабільності. Зроблено висновок про значущість хеджування як інструменту малих і середніх держав у складному геополітичному середовищі.

Ключові слова: стратегія хеджування, Філіппіни, Китай, США, Південно-Китайське море, Азійсько-Тихоокеанський регіон.

Постановка проблеми. Уже не одне десятиліття однією із ключових арен геополітичного протистояння в Азійсько-Тихоокеанському регіоні є Південно-Китайське море. Це не лише простір інтенсивного морського судноплавства та джерело природних ресурсів, але й зона перетину інтересів регіональних і глобальних акторів. Агресивне просування Китаєм претензій на практично всю акваторію, зокрема через будівництво штучних островів і військову мілітаризацію спірних районів, спричинило серйозну стурбованість з боку інших прибережних держав, особливо Філіппін. Водночас посилення ролі США в регіоні та активізація безпекових ініціатив створюють складну конфігурацію стратегічного балансу.

У цьому контексті Філіппіни постають як показовий приклад країни, що намагається балансувати між економічною залежністю від Китаю та потребою гарантування власної безпеки. Для Філіппін як середньої держави конфлікт із Китаєм став поштовхом до вироблення стратегічної моделі, яка дозволила б балансувати між конфліктом і співп-

рацею. Саме тут актуалізується концепт хеджування як особливої форми зовнішньополітичного реагування малих і середніх держав на поведінку домінуючих гравців. Аналіз їхньої стратегії хеджування дозволяє не лише краще зрозуміти логіку зовнішньої політики середніх держав у багатополлярному світі, а й оцінити ефективність механізмів реагування на зовнішню загрозу без прямого переходу до конфронтації. Це робить тему дослідження актуальною як у теоретичному, так і в практичному вимірі.

Актуальність дослідження також зумовлена необхідністю глибшого розуміння того, як середні держави адаптуються до нової багатополлярної реальності та як вони захищають свій суверенітет, використовуючи комбінацію дипломатичних, правових та безпекових інструментів. Досвід Філіппін може стати джерелом цінних уроків для інших малих і середніх держав у їх прагненні відстоювати свої інтереси в умовах посилення конкуренції між великими державами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В академічній спільноті стратегії хеджування приділяється чимала увага. Тож існує чималий простір для вивчення її теоретичних основ.

Окремі аспекти проблематики і зокрема стратегію хеджування Філіппін щодо Китаю в Південно-Китайському морі досліджували: А. Бав'єра [1], Р. Кастро [2], С. Фан і Х. Лі [3], А. Герстль [4], Е. Гох [5; 6], Б. Хендлер [7; 8], Е. Ібарра [9], К. Куїк [10; 11], Ю. Лю [12], Д. Шамбо [13], Б. Тессман [14], К. Тайєр [15], Е. Толентіно і М. Хем [16].

Дослідження науковців охоплюють різні аспекти філіппінської стратегії хеджування щодо Китаю в Південно-Китайському морі, включаючи внутрішні політичні фактори, міжнародні альянси та громадську думку.

Еволюцію та зміну стратегій Філіппін у протистоянні морській експансії Китаю в Південно-Китайському морі досліджує Р. Кастро у своїй роботі «Exploring the Philippines' Evolving Grand Strategy in the Face of China's Maritime Expansion». У цій статті стверджується, що стратегія Філіппін включає такі елементи: визнання морської експансії Китаю квінтесенцією загрози національній безпеці Філіппін; проведення політики збереження статус-кво в Південно-Китайському морі; визнання необхідності перенесення фокусу філіппінських збройних сил з внутрішньої безпеки на територіальну оборону; сприяння альянсу зі Сполученими Штатами [2].

Зокрема, заслуговує на увагу праця Е. Ібарри «Articulating a Philippine grand strategy: Policy continuities on the South China Sea», в якій аналізується послідовність філіппінської зовнішньої політики в Південно-Китайському морі з 1995 по 2022 р., виділяється п'ять основних її напрямів: двостороння дипломатія з Китаєм, багатостороння дипломатія через АСЕАН, опора на міжнародне морське право, союз зі США та модернізація збройних сил [9].

Ю. Лю у своїй статті «Philippine hedging strategy from the perspective of neoclassical realism» аналізує, як системний тиск від суперництва між США та Китаєм разом із внутрішніми потребами Філіппін у безпеці та економічному розвитку, впливають на вибір стратегії хеджування [12].

Незважаючи на наявність окремих досліджень, присвячених політиці хеджування в Азії, брак системного аналізу філіппінської стратегії в межах цього підходу з урахуванням останніх політичних змін (періоди президентства Дутерте та Маркоса-молодшого) ускладнює повноцінне розуміння геополітичної поведінки Філіппін. Крім того, важливим є вивчення того, як така стратегія вписується у ширший геополітичний контекст, де перетинаються інтереси США, Китаю, ASEAN та інших акторів.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета – визначити основні елементи, динаміку та ефективність стратегії хеджування Філіппін щодо Китаю у сфері

морської безпеки та окреслити її геополітичні наслідки. У фокусі уваги також перебуває як геополітичний вимір взаємодії цих двох держав, так і стратегічна поведінка Філіппін в умовах постійної динаміки регіонального балансу сил.

Для реалізації мети дослідження необхідно визначити теоретичну сутність хеджування як зовнішньополітичної стратегії та ключові геополітичні інтереси Китаю та Філіппін у Південно-Китайському морі; дослідити еволюцію зовнішньої політики Філіппін щодо Китаю у контексті різних адміністрацій (зокрема, Дутерте та Маркоса-молодшого); проаналізувати практичні прояви стратегії хеджування – дипломатичні, економічні та безпекові кроки Філіппін; оцінити ефективність хеджування в геополітичному контексті.

Виклад основного матеріалу дослідження. Традиційний погляд загалом узагальнює методи сусідніх малих країн у взаємодії з великими потугами як балансування та підтримка інших. Однак у новітній практиці традиційна дихотомія більше не застосовується до сучасної реальності міжнародних відносин у Південно-Східній Азії. Тому вчені запропонували концепцію «хеджування» (англ. *hedging*), яка поступово набула теоретичного обґрунтування.

Початково запозичене з фінансової сфери хеджування означає страхування від ризику шляхом розподілу інвестицій. Термін «хеджування» почав систематично застосовуватися у міжнародних відносинах у 1990-х та 2000-х роках, зокрема в контексті стратегій країн Азійсько-Тихоокеанського регіону щодо США та Китаю.

Хеджування визначається як «цілеспрямована дія, в якій держава прагне застрахувати свої довгострокові інтереси, роблячи ставки на множинні варіанти протидії, які покликані компенсувати ризики, закладені в міжнародних системах» [10]. Мета хеджування полягає в тому, щоб «виробити серединну позицію, яка запобігатиме чи дозволить уникнути необхідності вибору однієї сторони за рахунок іншої» [5, с. 41].

Стратегічна поведінка хеджування, яка може приймати різні форми, зокрема економічні, дипломатичні або навіть військові, допомагає державам справлятися із загрозами та обмеженнями, з якими вони можуть стикнутися в умовах однополярної системи [14, с. 193]. Стратегічне хеджування спроможне звести до мінімуму довгострокові загрози та максимізувати довгострокові можливості. Тож ця стратегія дозволяє оптимізувати вигоди й мінімізувати ризики, уникаючи радикального вибору між альянсами. Це може посилити можливості держави, які неможливо отримати за допомогою інших стратегій, наприклад, жорсткого балансування.

Одним із перших науковців, хто застосував стратегію хеджування до аналізу політики в країнах Південно-Східної Азії, була Евелін Гох. Вона розглядає стратегію хеджування як набір стратегічних комбінацій, описуючи глибоку взаємодію країн Південно-Східної Азії з Китаєм, одночасно використовуючи м'які баланси для подолання загрози зростання Китаю та нестабільного регіонального порядку [6].

Дослідниця стверджує, що ключові держави в регіоні не вважають себе такими, що мають жорсткий вибір між балансуванням проти Китаю або приєднанням до нього. Натомість вони дотримуються стратегій хеджування, які включають три елементи: непряме балансування, яке в основному включає переконання Сполучених Штатів діяти як протидія китайському регіональному впливу; складна взаємодія з Китаєм на політичному, економічному та стратегічному рівнях з надією на те, що китайські лідери можуть бути соціалізовані у поведінці, яка відповідає міжнародним нормам; і загальна політика залучення низки регіональних великих держав із єдиною метою дати їм частку у стабільному регіональному порядку [5].

На думку дослідника К. Куїк, стратегія хеджування – це стратегічне поєднання балансування та ініціативи. Однак через різні рівні сприйняття малими країнами великих країн у різні періоди пропорція балансування та ініціативи у стратегії також буде зазнавати змін. Дослідник визначає хеджування як поведінку, за якої держава одночасно розвиває партнерські відносини з можливою загрозою та вживає заходів для захисту від неї, включно з участю в альянсах, модернізацією оборони та дипломатичними ініціативами. У випадку з Філіппінами це проявляється у підтримці економічного діалогу з Китаєм, збереженні партнерства зі США та акценті на міжнародному праві (зокрема, UNCLOS) [11, с. 165].

Отже, у політичному контексті хеджування – це гнучка і динамічна стратегія, яка поєднує елементи співпраці та стримування. Вона набула значного поширення як спосіб поведінки держав, які прагнуть уникнути надмірної залежності від одного актора, не вступаючи у відкриту конфронтацію з іншим.

На відміну від класичного балансування (*balancing*), що передбачає створення альянсів для протидії загрози, чи бандвагонінгу (*bandwagoning*) – приєднання до сильнішого, хеджування дозволяє державам лавірувати між потужнішими акторами, зберігаючи автономність. Така стратегія найчастіше характерна для середніх і малих держав у складному безпечовому середовищі, особливо в умовах світової конфліктогенної багатополарності.

Ключовими характеристиками хеджування вважаються: двосторонність (одночасне співіснування довіри і недовіри); непередбачуваність (відсутність повної прихильності до жодної зі сторін); гнучкість (адаптація до змін у регіональному балансі сил).

Отже, стратегія хеджування дозволяє державі підтримувати стабільність і простір для маневру, навіть за умов тиску з боку сильнішого сусіда. У випадку Філіппін ця стратегія стала відповіддю на зростаючу експансію Китаю в Південно-Китайському морі та невизначеність у регіональному середовищі безпеки [4].

Хеджування є досить привабливою стратегією для урядів, особливо у Південно-Східній Азії, а також популярним академічним підходом для аналізу зовнішньополітичних стратегій малих та середніх держав. Філіппіни входять до числа країн, які застосовують стратегію хеджування (як основна дипломатична стратегія Філіппін щодо Китаю практикується вже давно) щодо зростаючого впливу Китаю. З моменту здобуття незалежності Філіппінами в 1946 році стратегія хеджування Філіппін щодо Китаю зазнавала постійних трансформацій. Офіційна Маніла прагне отримати вигоду зі своєї тісної політико-дипломатичної та економічної взаємодії з Пекіном, що здійснюється як на двосторонній, так і на багатосторонній основі через Асоціацію держав Південно-Східної Азії [9].

Важливо підкреслити, що політика експансії Китаю в Південно-Китайському морі є ключовим тригером для формування хеджувального підходу Філіппін. Впродовж останніх двох десятиліть Пекін проводить послідовну експансіоністську політику, спрямовану на утвердження свого домінування у спірному регіоні. Основним інструментом підтвердження законності своїх претензій Китай вважає так звану «дев'ятипунктирну лінію» (*Nine-dash line*), яка охоплює майже 90% території Південно-Китайського моря [15].

Крім правових і дипломатичних засобів, Китай активно використовує асиметричні інструменти тиску, зокрема: берегову охорону та «морську міліцію» (групи цивільних кораблів, що координуються з військовими цілями); економічний вплив (інвестиції, кредити, погрози економічними санкціями); інформаційні кампанії для делегітимації позицій країн-сусідів.

Необхідно зазначити, що найбільше напруження спостерігається довкола рифу Скарборо та рифу Айюнгін, де філіппінські військові та рибалки зазнають регулярних

обмежень доступу. Водночас Пекін продовжує заявляти, що «захищає свій суверенітет» і звинувачує Філіппіни в провокаціях [1].

У такому середовищі, де Китай поєднує жорстку силу (*hard power*) з економічною та дипломатичною перевагою, Філіппіни змушені адаптувати свою зовнішню політику, не вступаючи у прямий конфлікт з ним, але й не відмовляючись від захисту власних інтересів. Саме ця динаміка і стала підґрунтям для стратегії хеджування, яка покликана допомогти Філіппінам протистояти китайській силі.

У відповідь на посилення китайського впливу в Південно-Китайському морі Філіппіни, попри нерівність потенціалів, не обрали відкритої конфронтації і не стали на шлях повного пристосування, а сформуvalи зовнішньополітичну стратегію хеджування, яка поєднує безпекову кооперацію зі США та економічну взаємодію з Китаєм. Цей підхід забезпечує країні простір для політичного маневру в умовах зростаючого суперництва великих держав [4].

Загалом стратегія хеджування Філіппін щодо Китаю в Південно-Китайському морі є складною та багатогранною, що відображає прагнення країни балансувати між економічними вигодами від співпраці з Китаєм та забезпеченням безпеки через альянси зі США та іншими партнерами [12].

Навіть за умов поглиблення конфронтації Філіппіни не розривають економічні й дипломатичні зв'язки з Китаєм, який залишається одним із головних торговельних партнерів країни. Під час президентства Родріго Дутерте спостерігалось тимчасове зближення з Китаєм, орієнтоване на залучення інвестицій та інфраструктурних проєктів у межах ініціативи «Один пояс, один шлях». Хоча частина домовленостей залишилася нереалізованою, цей етап продемонстрував прагнення Філіппін до пошуку компромісів, не відмовляючись при цьому від захисту своїх територіальних претензій [7].

Водночас з огляду на загрози суверенітету та недовіру до намірів Китаю країна не полишала військової співпраці зі США. З приходом до влади Фердінанда Маркоса-молодшого вектор зовнішньої політики Філіппін був спрямований на активізацію співпраці зі США, а щодо Китаю спостерігалася тенденція часткових стримувань і противаг [12].

Філіппіни історично мають тісні зв'язки зі США, що сягають періоду американської колоніальної адміністрації (1898–1946 рр.). Після здобуття незалежності країни підтримували стратегічний союз, який був формалізований у 1951 році Договором про взаємну оборону. США стали гарантом безпеки Філіппін, особливо в умовах зростання напруги в Азійсько-Тихоокеанському регіоні.

З 2023 р. на тлі морських інцидентів з Китаєм відбулося розширення військової співпраці між країнами в межах Індो-Тихоокеанської стратегії США, що передбачало збільшення кількості спільних військових навчань, які є символом союзницької підтримки; дозвіл американським військам використовувати додаткові бази на території Філіппін згідно з угодою EDCA; активну присутність американських кораблів і літаків розвідки у зоні конфлікту. Крім того, США відкрито заявляють, що готові захищати Філіппіни у разі збройного конфлікту на спірних територіях.

Філіппіни також зміцнюють стратегічні зв'язки з Японією, Австралією та Європейським Союзом, які підтримують вільне судноплавство й виступають проти мілітаризації регіону. У 2025 році Філіппіни підписали угоди про військове співробітництво з Новою Зеландією, Японією та іншими країнами, що свідчить про прагнення зміцнити безпекові альянси на тлі зростаючої агресії Китаю в регіоні. Ці кроки є частиною стратегії хеджування, спрямованої на диверсифікацію безпекових партнерств [3].

Особливо важливим елементом хеджування для Філіппін є використання механізмів міжнародного права, через яке Філіппіни вибудовують лінію захисту свого суверенітету, не вдаючись до силових методів. Філіппіни, уникаючи прямої конфронтації з Китаєм, вдаються до легітимних міжнародних інституцій, таких як Постійна палата третейського суду в Гаазі, для захисту своїх національних інтересів. Відомим прикладом є арбітражна справа 2013 р., яку Філіппіни ініціювали проти Китаю, стверджуючи, що його претензії на 90% Південно-Китайського моря (так звана «лінія дев'яти рисок») порушують Конвенцію ООН з морського права (UNCLOS). Згодом у 2016 р. трибунал ухвалив історичне рішення, в якому йшлося про те, що немає жодних правових підстав для «історичних прав» Китаю на спірні морські зони. Крім того, було підтверджено, що дії Китаю порушують суверенітет Філіппін, зокрема в районі рифів Скарборо і Спратлі [1].

Це дало Філіппінам можливість закріпити своє право на виключну економічну зону відповідно до норм міжнародного права. Отримавши підтримку міжнародної спільноти, Філіппіни зміцнили свій імідж країни, що діє згідно з принципами міжнародного порядку. Рішення трибуналу стало також аргументом у діалозі зі США, Японією та іншими союзниками, які використовують це як підґрунтя для підтримки Маніли.

Проте Китай відмовився визнавати рішення Постійної палати третейського суду в Гаазі і продовжив модернізацію штучних островів, включно з будівництвом злітно-посадкових смуг, радарів і військових баз на рифах Спратлі. Такий перебіг подій засвідчив обмеження міжнародного права, оскільки без механізмів прямого примусу воно залишається переважно політичним інструментом, який надає лише моральну підтримку.

Загалом стратегію хеджування можна розглядати як класичний приклад «страхового поліса» у міжнародних відносинах, де економічна співпраця з одним партнером доповнюється безпековою опорою на іншого.

Однак важливо зазначити, що стратегія хеджування не завжди гарантує успіх на міжнародній арені. Вона хоча і передбачає високий рівень дипломатичної гнучкості та виваженості, але й існує також ризик залишитися без підтримки обох сторін, якщо баланс порушиться. Зокрема, економічні вигоди, яких Філіппіни очікували від Китаю, часто не виправдовували себе: інфраструктурні проекти затримувалися або залишалися нереалізованими. Водночас політика США іноді викликала побоювання щодо втягнення країни у можливий регіональний конфлікт. Ці фактори роблять стратегію хеджування вразливою та нестабільною, хоча й необхідною для країн, що знаходяться на перетині інтересів впливових держав [4].

Тож на тлі зростаючого впливу Китаю і суперництва між США і КНР Філіппіни: не покладаються виключно на жодну з політичних потуг, зберігаючи простір для дипломатичного маневру; зміцнюють співпрацю зі США, одночасно залишаючись відкритими до діалогу з Китаєм; активно використовують міжнародне право, щоб підвищити легітимність своїх дій і зменшити ризик ескалації.

Загалом хеджування можна розглядати як гібридну стратегію, що поєднує елементи співпраці та стримування, дозволяючи Філіппінам маневрувати між взаємодією з домінуючою силою – КНР і забезпеченням безпеки через альянси (насамперед зі США та Японією). Це дозволяє зберегти національний суверенітет у регіоні, де стикаються інтереси глобальних та регіональних гравців. Стратегія хеджування не лише відображає внутрішню логіку зовнішньої політики Філіппін, але й демонструє геополітичний контекст Східної Азії, де розгортається боротьба за вплив між США та Китаєм. У цьому регіоні Філіппіни відіграють роль геополітичного маятника, від коливань якого може залежати баланс сил усього Азійсько-Тихоокеанського регіону [3; 12].

За масштабом впливу Філіппіни розглядаються як «середня держава» (middle power), що має обмежені ресурси для прямої конфронтації, проте здатна до регіональної ініціативності, виконання посередницьких, стабілізаційних та балансуєчих функцій. Крім того, з огляду на її географічне розташування, зовнішньополітичну позицію є стратегічно важливою країною для забезпечення безпеки та стабільності в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Філіппіни – це не лише важливий стратегічний простір, але й активний суб'єкт міжнародної політики, який використовує свій географічний і дипломатичний потенціал для посилення безпеки, не втрачаючи здатності до економічного діалогу.

Загалом геополітичний вимір хеджування Філіппін полягає у лавіруванні між глобальними та регіональними центрами сили, використанні свого географічного розташування, норм міжнародного права та альянсів для зміцнення своєї безпеки.

Висновки. Отже, стратегія хеджування, яку реалізують Філіппіни щодо Китаю в Південно-Китайському морі, є яскравим прикладом адаптивної поведінки середньої держави в умовах стратегічної невизначеності та геополітичного дисбалансу. Замість того, щоб обирати між конфронтацією і підпорядкуванням, Маніла сформувала гнучкий підхід, який поєднує дипломатію, економічну співпрацю, безпекові альянси та міжнародно-правові механізми.

Завдяки хеджуванню Філіппіни отримують вигоди, з одного боку, від Китаю – інвестиції, інфраструктурні проекти в рамках ініціативи «Один пояс – один шлях», з іншого – від США – військову підтримку, спільні навчання, гарантії безпеки за договором 1951 року. Втім існує і можливість високих ризиків, адже Китай не визнає рішення міжнародного арбітражу і продовжує мілітаризацію спірних островів. Вашингтон, хоча й декларує підтримку, може змінити курс за нової адміністрації або у разі пріоритетів на інших геополітичних напрямках. До того ж будь-яке надмірне зближення з одним із силових центрів може спровокувати економічний або військовий тиск з іншого боку. Тож майбутнє стратегії хеджування на Філіппінах буде результатом конкуренції між Китаєм та США.

Хоча така стратегія не гарантує повного захисту від зовнішніх загроз, вона дає можливість впливати на регіональну динаміку, захищати суверенітет і уникати крайніх сценаріїв. Хеджування в цьому випадку – це не прояв слабкості, а свідомо і стратегічна модель виживання у світі, де правила гри стають усе менш передбачуваними. Перспективи стратегії хеджування залежатимуть від подальшого балансу сил в Азійсько-Тихоокеанському регіоні, а також здатності Філіппін підтримувати внутрішню політичну стабільність і дипломатичну гнучкість.

Список використаної літератури

1. Baviera A. Philippines – China Relations: Beyond the Scarborough Shoal. *Asian Perspective*. 2017. 41(3). pp. 393–410.
2. Castro R. Exploring the Philippines' evolving grand strategy in the face of China's maritime expansion: From the Aquino administration to the Marcos administration. *Journal of Current Southeast Asian Affairs*. 2024. 43(1), pp. 94–119. URL: <https://doi.org/10.1177/18681034241234670>.
3. Fang S. & Li X. Southeast Asia under Great-Power Competition: Public Opinion About Hedging in the Philippines. *Journal of East Asian Studies*. 2023. Volume 22. Issue 3. Pp. 481–501. DOI: <https://doi.org/10.1017/jea.2022.35>.
4. Gerstl A. The Impacts of the Belt and Road Initiative and the South China Sea Dispute on the Hedging Strategies of the Philippines and Vietnam Towards China. *Asian Studies, The Twelfth International Convention of Asia Scholars*. June 2022. Volume 1, p. 191–198. DOI: <https://doi.org/10.5117/9789048557820/ICAS.2022.023>.

5. Goh E. Meeting the China Challenge: The U.S. in Southeast Asian Regional Security Strategies. 2005. *Policy Studies* 16. URL: <https://www.proquest.com/docview/1706374368?sourcetype=Scholarly%20Journals>.
6. Goh E. Great Powers and Hierarchical Order in Southeast Asia: Analyzing Regional Security Strategies. *International Security*. Winter. 2007/2008. Vol. 32, No. 3, pp. 113–157.
7. Hendler B. Duterte's Pivot to China, and Prospects for Settling the South China Sea Disputes. *Contexto Internacional*, May/Aug, 2018. Vol. 40(2). URL: <http://dx.doi.org/10.1590/S0102-8529.2018400200005>.
8. Hendler B. Sino-Philippine relations as the modern tributary game: moving beyond the South China Sea disputes. *Rev. Carta Inter., Belo Horizonte*, 2019v. 14, No. 1, p. 52–79. DOI: 10.21530/ci.v14n1.2019.
9. Ibarra E. Articulating a Philippine grand strategy: Policy continuities on the South China Sea. *Asian Politics & Policy*. July 2024. Volume 16, Issue 3. 317–336. URL: <https://doi.org/10.1111/aspp.12753>.
10. Kuik C. Rising Dragon, Crouching Tigers? Comparing the Foreign Policy Responses of Malaysia and Singapore toward a Re-emerging China, 1990–2005. *BiblioAsia*. 2008. 3(4). URL: <https://biblioasia.nlb.gov.sg/vol-3/issue-4/jan-2008/dragon-tiger-foreign-policy/>.
11. Kuik C. The Essence of Hedging: Malaysia and Singapore's Response to a Rising China. *Contemporary Southeast Asia*. 2008. 30(2). Pp. 159–185. URL: <https://muse.jhu.edu/pub/70/article/256501/summary>.
12. Liu Y. Philippine hedging strategy from the perspective of neoclassical realism. *International Conference on Education, Psychology and Cultural Communication*. 2023. Volume 180. DOI: <https://doi.org/10.1051/shsconf/202318001015>.
13. Shambaugh D. Chinese Thinking about World Order. In Huang X. and Patman P.G (Eds.), *China and the International System: Becoming a World Power*. New York : Routledge, 2013. Pp. 21–31.
14. Tessman B. System Structure and State Strategy: Adding Hedging to the Menu. *Security Studies*. 2007. 21 (2), p. 192–231, p. 193.
15. Thayer C. Southeast Asia and the Rise of China: The Search for Security. *Asian Security*. 2021. 17(1), pp. 1–21.
16. Tolentino E., Ham M. The entrapment of asymmetry: the Philippines between the US and China. *Bandung: Journal of the Global South*. 2015. Volume 2, number: 20. URL: <https://bandungjournal.springeropen.com/articles/10.1186/s40728-015-0016-8>

PHILIPPINES' HEDGE STRATEGY AGAINST CHINA IN THE SOUTH CHINA SEA: THE GEOPOLITICAL DIMENSION

Valentyn Shalit

*State University "Kyiv aviation institute",
Department of Law and International Relations
Liubomyra Huzara av., 1, 03058, Kyiv, Ukraine*

The article examines the hedging strategy implemented by the Philippines in its foreign policy towards China in the context of the territorial conflict in the South China Sea. It is noted that the concept of "hedging" means the simultaneous coexistence of elements of both cooperation and deterrence in relation to a potential threat. The Philippines demonstrates an example of strategic hedging – a complex and flexible approach to foreign policy that combines diplomacy, economic cooperation, security alliances and international legal mechanisms. This is manifested in strengthening allied relations with the United States and other partners in the Asia-Pacific region and maintaining economic cooperation with China.

The Philippines' hedging strategy towards China in the South China Sea is complex and multifaceted, reflecting the country's desire to balance the economic benefits of cooperation with China and ensuring security through alliances with the United States and other partners. Attention is also paid to the role of international maritime law, in particular the decision of the Permanent Court of Arbitration in 2016, which became a precedent in the settlement of maritime disputes. The study emphasizes that the hedging strategy allows the Philippines to maintain relative autonomy in foreign policy, while reducing the risks of conflict escalation in the region. From a geopolitical perspective, the Philippines' hedging strategy demonstrates the adaptation of a medium-sized state to the conditions of competition between large geopolitical players. It is an example of an alternative approach to preserving sovereignty and ensuring stability in a region characterized by a high level of risk and unpredictability. Considering hedging as a geopolitical strategy allows us to better understand the behavior of small and medium-sized states in a multipolar world, in particular in the context of maritime disputes and threats to regional stability. The conclusion is drawn about the significance of hedging as a tool for small and medium-sized states in a complex geopolitical environment.

Key words: hedging strategy, Philippines, China, USA, South China Sea, Asia-Pacific region.